

HỒI 400

Thái Cực Dạ Yến

K

hấu Trọng bước vào không gian tráng lệ của Thái Cực điện mới phát hiện ra mình rất được hoan nghênh tại Trường An, vô luận là người quen hay người lạ, thấy đều nồng nhiệt tay bắt mặt mừng với gã.

Gã đang bận rộn chào hỏi mọi người thì Mai Tuần vỗ vỗ vai gã: “Tiểu đệ xin thứ lỗi không thể bồi tiếp! Lát nữa tiểu đệ sẽ làm chủ mời Mạc tiên sinh uống rượu hát xướng.”

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: “Mai Chương môn phải đi đâu thế?”

Thường Hà cười nói: “Mai Chương môn không phải đi chỗ khác mà là ai nấy đều có chỗ ngồi riêng nên tạm thời cáo từ mà thôi! ”.

Mai Tuần cười ha hả rồi một mình quay đi.

Thường Hà kéo Khấu Trọng đi về bàn của chủ tiệc, giải thích: “Kiến Thành Thái tử có tám bàn, Tần vương sáu bàn, còn Tề vương chỉ được phân có bốn bàn, chỗ ngồi nào cũng hết sức quý giá, Mai Tuần chỉ có thể ngồi ở bàn của Tề vương mà thôi.”

Khấu Trọng giờ mới hiểu rõ: “Tiểu đệ đương nhiên cùng lão gia công tử ngồi ở bàn của Thái tử Điện hạ, phải không?”

Thường Hà cười nói: “Lão ca ngươi là khách mời đặc biệt, được ngồi tại bàn tiệc của Hoàng thượng đó, đi thôi! ”.

Khấu Trọng cùng hần dừng lại ở tới bàn tiệc thứ ba phía đông, có hai vị đại quan đứng dậy nói: “Mạc tiên sinh xin mời ngồi! ”.

Khấu Trọng định thần nhìn lại, không ngờ lại là Lưu Chính Hội và vị quan của Ngoại sử tỉnh Ôn Ngạn Bác mà gã đã gặp hồi sáng Tứ Phương lâu, bèn vội vàng chào đáp lễ.

Lưu Chính Hội tự mình dẫn gã đi giới thiệu với những người cùng bàn tiệc, đều là những quan lại đứng đầu các bộ các tỉnh.

Gã ngồi ở giữa Lưu Chính Hội và Thường Hà, nhưng vẫn còn hai chỗ trống.

Sau một hồi trò chuyện, Khấu Trọng không nén nổi tò mò bèn hỏi: "Còn vị nào chưa tới?"

Lưu Chính Hội cười nói: "Điều này thì phải hỏi lão Ôn mới được."

Ôn Ngạn Bác nói: "Một vị là khách ngoại quốc hết sức quan trọng, theo lễ thì chúng ta nên chờ ỳ, chứ không phải để ỳ đợi chúng ta! Tiểu đệ mạn phép ra ngoài một chút."

Khấu Trọng không để tâm, ghé tai Thường Hà hỏi: "Loại yến tiệc kiểu này làm người ta chán phát ốm lên được, không biết tới lúc nào mới lẫn ra ngoài được đây?"

Thường Hà lúng túng: "Ta vốn nghĩ huynh được sắp xếp ngồi chung bàn tiệc với Thái tử Điện hạ, có lẫn ra ngoài cũng chẳng ai để ý, hiện tại thì..."

Lưu Chính Hội thấy hai người bọn họ chụm đầu bàn tán, hiếu kỳ hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Khấu Trọng cười khở: "Không có gì, chỉ là đại kế trốn ra ngoài du ngoạn của tiểu nhân không thành rồi."

oOo

Các cao thủ Thiên Sách Phủ tụ lại một chỗ, gồm có Trương Tôn Vô Ky, Uất Trì Kính Đức, phu phụ Lý Tịnh, Bằng Ngọc, La Sĩ Tín, Lưu Đức Uy.

Vẫn còn bốn chỗ trống, không biết còn thiếu ai, Từ Tử Lăng không giống Khấu Trọng, tuy thắc mắc trong bụng nhưng biết rõ là mình không nên hỏi.

Cũng may là Trương Tôn Vô Ky không ngồi cạnh gã, không thì lại phải tìm cách chống đỡ những câu hỏi của ỳ rồi.

Trong khi cung nga, thái giám châm rượu cho từng người, Bằng Ngọc ngồi bên cạnh lên tiếng than: "Không biết hôm nay ai là kẻ có phước được ngồi cạnh Tú Phương cô nương đây?"

Đại điện tuy đã chật kín người ngồi nhưng do đây là yến tiệc cung đình, ai nấy đều trang trọng tự chủ, không dám cười nói huyền thoại, bầu không khí hết sức nghiêm trang.

Hồng Phát Nữ hạ giọng châm chọc: "Ta thấy Tú Phương trong lòng sớm đã có ý trung nhân, Ngọc công tử đừng có mà si tâm vọng tưởng."

Mọi người ngồi đó không ai mặt không đổi sắc, ai nấy đều sinh lòng đổ kỵ.

Ngọc công tử là tên thường gọi của Bàn Ngọc tại Thiên Sách Phủ, hắn nghe vậy thì giật mình: “Kẻ may mắn này thật khiến người ta đổ kỵ quá, hắn cuối cùng là ai đây, chỉ cần bốn công tử loan tin này ra, chắc hắn có nhiều người muốn tính sổ với gã lắm.”

Hồng Phất Nữ nói: “Kẻ này tên là gì, xin thứ lỗi Hồng Phất không thể nói ra, vì ta cũng chỉ nghi ngờ mà.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng tò mò hỏi: “Tại hạ tuy không có tư cách theo đuổi Tú Phương, nhưng cũng quan tâm đến hạnh phúc cả đời của Thượng tài nữ, không biết dựa vào đâu mà đại t tử cho rằng Thượng tài nữ đã có ý trung nhân?”

Hồng Phất Nữ nói: “Hôm qua Hồng Phất tới Thượng Lâm Uyển thăm nàng, thấy nàng cầm trong tay tờ giấy có mấy câu thơ sau:

*“Trường tương tư,
trường tương ước,
Châu lệ phân phân thấp khi la,
Thiếu nhiên công tử phụ ân đa.”*

*(Tương tư biết mấy u hoài
Xót xa giọt ngấn giọt dài đầm khăn
Phụ tình, công tử hay chăng?
Bi thương đối bóng sầu giăng giăng sầu)¹.*

Mấy câu thơ này viết đi viết lại đến hơn mười lần, thấy ta đến, nàng ta giấu vội tờ giấy đó đi, nếu không phải là tương tư sầu khổ, thì còn có thể là gì nữa?”

Bàn Ngọc chán nản nói: “Đa tạ đại t tử đã chỉ điểm, những câu thơ trong tờ giấy đó chắc không phải là viết về ta rồi.”

Lý Tịnh đột nhiên hạ giọng nói: “Nhìn xem ai đến kia.”

Mọi người nhìn theo hướng mắt y, chỉ thấy một nhóm người ngang nhiên bước vào trong điện, trong đó nổi bật nhất là Khang Sao Lợi của Đông Đột Quyết và Đại long đầu của

¹ Vô Ưu Thảo dịch.

Kinh Triệu liền minh Dương Văn Can. Hiển nhiên Dương Văn Can là người rất có thế lực tại Trường An, chỉ thấy hắn không ngừng chào hỏi các quan lại quý nhân trong bàn tiệc.

Đi ngay sau hai người họ là Đại Tiên Hồ Phật và con gái Hồ Tiểu Tiên, không ngờ hai cha con nổi danh trong giới đồ trường cũng được mời đến bữa tiệc này.

Đôi mắt đẹp của Hồ Tiểu Tiên liếc khẽ về phía Từ Tử Lăng, đôi môi khẽ nở nụ cười, tỏ vẻ dương dương đắc ý thật đáng ghét.

La Sĩ Tín ngồi bên cạnh Từ Tử Lăng lấy làm lạ hỏi: “Mạc lão sư cũng biết Hồ Tiểu Tiên à?”

Từ Tử Lăng lúng túng chỉ đành hàm hồ đáp: “Mới gặp có một lần!”.

Hồng Phát Nữ khẽ huých Lý Tịnh, nói: “Thế Tích và phu nhân đến kìa!”

Từ Tử Lăng nghe thấy tâm thần chấn động, nhìn về phía cửa điện, quả nhiên là Trầm Lạc Nhận yếu điệu tựa vào cánh tay Lý Thế Tích bước vào, trong lòng thầm kêu khổ.

oOo

Khấu Trọng không nhịn được lại quay sang hỏi Lưu Chính Hội về lịch sử xây dựng của Dược Mã kiều, mới nói được vài câu thì mọi người lũ lượt đứng dậy. Gã đang không biết có chuyện gì xảy ra thì chợt thấy Thượng Tú Phương yêu kiều mỹ lệ được thái giám phụ trách xếp chỗ của yến tiệc đêm nay là Trịnh công công đích thân dẫn vào, nàng uyển chuyển đi tới trước bàn tiệc của gã. Người ngồi ở các bàn tiệc bên cạnh đều lộ vẻ hâm mộ ghen tỵ.

Khấu Trọng giật mình, vội vàng bắt chước mọi người đứng dậy nghênh đón, thầm nghĩ Thượng Tú Phương lại được xếp ngang hàng với đại quan cự phú trong triều, quả là có sức hấp dẫn kinh người.

Trịnh công công tự mình kéo ghế cho Thượng Tú Phương, thỉnh nàng an tọa, không ngờ Thượng Tú Phương nói: “Tú Phương mạo muội xin phép sắp cho Tú Phương ngồi cạnh Mạc tiên sinh được chăng, để Tú Phương có thể thỉnh giáo Mạc tiên sinh mấy vấn đề về y học.”

Nếu Khấu Trọng là một nhân vật đẹp trai phong lưu như Bàng Ngọc hay Hầu Hi Bạch, thì mọi người tất sẽ nghĩ nàng có ý gì với gã, nhưng Khấu Trọng chỉ là một vị thần y xấu xí, nên không ai hoài nghi gì cả.

Lưu Chính Hội lập tức đứng dậy nhường chỗ, hai tên tiểu thái giám vội chạy lại giúp Thượng Tú Phương chuyển chỗ, sau khi Thượng Tú Phương đã an tọa bên cạnh Khấu Trọng thì mọi người mới lần lượt ngồi xuống.

Thường Hà ghé vào tai Khấu Trọng cười nói: “Lão huynh cần thận coi chừng không giữ được tấm thân đồng tử đấy.”

Khấu Trọng chỉ biết cười khổ đáp lại.

Thượng Tú Phương sau khi ngồi xuống thì trở thành mục tiêu chú ý của mọi người, tính luôn cả Thường Hà, ai nấy tranh nhau nịnh nọt tán tỉnh nàng, nhưng nàng miệng lưỡi linh hoạt, ăn nói lưu loát, không để cho ai phải mếch lòng cả.

Khấu Trọng chỉ biết ngậm miệng, chỉ biết thỉnh thoảng liếc nhìn ra phía cửa, trước sau nhìn thấy Lý Mật, Vương Bá Dương, Hoảng Công Thác và Khả Đạt Chí lần lượt tiến vào điện.

Đến khi gã thấy Đông Minh Công chúa Đơn Uyển Tinh và phu tể tương lai là Thượng Minh tiến vào bàn tiệc thì Thượng Tú Phương cũng thoát được sự săn đón của mọi người, ghé vào sát tai gã thổ lộ: “Mạc tiên sinh có biết tại sao Tú Phương được sắp xếp ngồi ở bàn này không?”

Khấu Trọng cảm thấy không ổn, chỉ đành cúi người hỏi nhỏ: “Tại sao vậy?”

Mọi người cho rằng hai người bọn họ đang thảo luận về y học, không dám làm phiền, bèn quay ra nói chuyện với nhau.

Thượng Tú Phương nói: “Bởi vì đây là điều mà Tú Phương đặc biệt yêu cầu. Ôi! Chàng đó, suýt nữa là bị chàng lừa rồi.”

Khấu Trọng trong lòng vô cùng chấn động, ngạc nhiên nhìn nàng.

Thượng Tú Phương gương mặt tươi tắn như hoa, bình thản nói: “Mạc thần y có cách nào trị được bệnh của Tú Phương chẳng?”

Khấu Trọng vẫn còn chưa minh bạch hàm ý “suýt nữa đã lừa được” trong câu nói của nàng, cười khổ nói: “Tú Phương tiểu thư đã có lệnh, tiểu nhân đâu dám không tuân, bất kỳ khi nào tiểu thư cần vời đến, tiểu nhân lập tức đến phụng bồi.”

Thượng Tú Phương nở nụ cười kiêu diễm, đôi mắt long lanh câu hồn nhiếp phách nhìn chăm chăm vào gương mặt xấu xí của gã, ghé sát vào mặt gã, hạ giọng nói thật nhỏ nhưng gã vẫn nghe rõ ràng từng chữ từng chữ một: “Vào dịp tết này, Thiếu soái tới Thượng Lâm

Uyển cùng Tú Phương đón năm mới được chẳng? Lần này nhất định không được thất hẹn đó!”

Khấu Trọng lập tức choáng váng, hoàn toàn không biết mình đã sơ hở chỗ nào khiến nàng phát hiện được chân diện mục, chán nản đáp: “Tiểu nhân đâu dám không tuân mệnh?”

Lúc này Ôn Ngạn Bác quay lại, dẫn theo vị khách nước ngoài là Mạc Hạ Nhi, sứ thần được Đông Đột Quyết phái sang để hợp tác mậu dịch.

Tiếng nhạc nổi lên.

Đại Đường Hoàng đế giá lâm, gần nghìn tân khách trong đại điện lập tức đứng dậy cung kính nghênh đón.

oOo

Từ Tử Lăng hận đất không nứt ra một lỗ để gã chui vào trốn.

Thì ra bốn ghế trống đó là dành cho hai cặp vợ chồng, một là Lý Thế Tích và Trầm Lạc Nhạn, cặp còn lại là Đơn Uyển Tinh và Thượng Minh.

Nghe cách xưng hô “Phò mã gia”, Từ Tử Lăng mới biết Đông Minh Công chúa Đơn Uyển Tinh đã tuân theo sự sắp xếp của Đông Minh Phái, “nạp” Thượng Minh làm chồng. Hèn gì trong lần gặp trước, lời nói của nàng ta hết sức cẩn trọng, không để lộ chút tư tình nam nữ gì cả.

Đôi mắt đẹp của Trầm Lạc Nhạn dán chặt vào mắt Từ Tử Lăng rồi giả vờ như không lưu ý gì đến gã nữa, thế nhưng Từ Tử Lăng dám khẳng định nàng ta đã nhìn ra gã là Từ Tử Lăng.

Đơn Uyển Tinh thì dù có hoài nghi gã liên quan đến “Ung Tần” đầy tội lỗi, nhưng vẫn không dám chắc, do đó cứ thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn gã chằm chằm, khiến gã đứng ngồi không yên.

Tuy gã và hai nữ nhân này chưa phát sinh quan hệ gì, cũng chưa từng nói chuyện yêu đương, cũng sớm biết danh hoa đã có chủ, nhưng giờ đây mặt đối mặt nhìn hai nàng có đôi có cặp, trong lòng cũng phát sinh cảm giác kỳ quái khó chịu chỉ có ai từng nếm trải qua mới biết được.

May thay lúc này Lý Uyên dẫn theo phi tần, ba hoàng tử cùng hoàng thân quốc thích tiến vào, một đoàn hơn trăm người toàn tai to mặt lớn thu hút sự chú ý của mọi người, giúp gã thoát được cảm giác chua xót và tràn đầy áp lực đó.

Trong số các phi tần của Lý Uyên, Từ Tử Lăng chỉ biết mỗi Đồng Thục Ni, sắc đẹp của nàng chẳng hề thua kém ai trong đám phi tần mỹ nữ, đi ngay sau Doãn Đức phi và Trương Tiệp dư vừa khỏi bệnh, có thể thấy nàng được Lý Uyên vô cùng sủng ái.

Bọn Lý Kiến Thành ai nấy đều dẫn theo phi tần, nhập điện theo đúng tôn ti trật tự, đi ngay sau Lý Kiến Thành là Lý Thế Dân, tiếp theo là Lý Nguyên Cát, cuối cùng là Lý Thần Thông, Lý Nam Thiện và các thành viên khác của Lý phiệt.

oOo

Từ khi Lý Tú Ninh bước vào điện, Khấu Trọng không thể rời mắt khỏi nàng. Điều khiến gã đau khổ nhất là Sài Thiệu công nhiên đi cùng nàng, như vậy đủ thấy nàng đã rõ ràng danh phận mới được sắp xếp chỗ ngồi như vậy.

Sau khi người của Lý phiệt đã an tọa vào sáu bàn chủ tiệc, hai vị đại thần thân cận nhất của Lý Uyên là Lưu Văn Tĩnh và Bùi Tịch dẫn đầu tân khách quần thần trong điện hướng về Lý Uyên chúc rượu ba lần làm bầu không khí trong điện sôi nổi hẳn lên.

Sau khi Lý Uyên dặn dò mọi người không cần phải giữ lễ, cứ hết sức vui chơi tận hưởng, hơn trăm danh ca vũ cơ do Kỷ Thiển dẫn đầu từ hai bên hông hậu điện uyển chuyển tiến ra, bắt đầu ca múa trong tiếng nhạc du dương.

Đám vũ cơ bao quanh càng làm nổi bật thêm tư thế yêu kiều xuất chúng của Kỷ Thiển. Chúng nữ hòa giọng hát vang, nàng vừa múa vừa hát, giọng hát ngọt ngào quyến rũ, tuy không sánh được phong cách độc đáo xuất chúng của Thượng Tú Phương, nhưng cũng có phong vận riêng biệt lay động lòng người, rất xứng đáng là danh kỹ số một của thành Trường An.

Chỉ thấy tà váy tung bay, ống tay áo dài phất phới, giọng hát lay uyển chuyển lay động lòng người của Kỷ Thiển tạo thành một vũ điệu mỹ lệ nghiêng nước nghiêng thành, đến Lý Uyên cũng không thể dời mắt khỏi nàng được.

Khấu Trọng lần đầu tiên nhìn thấy Kỷ Thiển, tự dung tạm thời quên đi nỗi sầu muộn do Lý Tú Ninh mang lại, giương mắt nhìn như si như mê, bỗng nghe thấy thanh âm ôn nhu của Thượng Tú Phương bên tai: “Mặc tiên sinh đã động tâm rồi sao?”

Khấu Trọng chợt bừng tỉnh, mũi ngửi thấy mùi hương nồng nàn của mỹ nữ, không nhịn được liền đáp trả: “Chỉ có mình Tú Phương tiểu thư mới khiến tiểu đệ động tâm mà thôi.”

Thượng Tú Phương có vẻ hơi ngạc nhiên, mặt đỏ bừng, liếc gã một cái rồi hạ giọng nói: “Lại lừa người ta rồi!”

Lần này lại đến lượt Khấu Trọng ngạc nhiên, thầm nghĩ chẳng lẽ Thượng Tú Phương đã chấm trúng mình, nên mới có thần thái ngượng ngập e ấp đó, lại dùng giọng điệu có chút hờn giận để nói chuyện với gã.

Mọi người đều chăm chú thưởng thức ca vũ, không ai để tâm đến mấy lời trao đổi giữa gã và nàng.

Chỉ nghe thấy Kỷ Thiển cất giọng hát:

*“Hoa ngạc lâu tiền vũ lộ tân, Trường An thành lý thái bình nhân,
Long hàm hỏa thụ thiên đằng điểm, Kê đạp liên hoa vạn tuế xuân,
Đế cung tam ngũ hí xuân thai, Hành vũ lưu phong mặc đổ lai,
Tây vực đăng luân thiên ảnh hợp, Đông hoa kim nguyệt vạn trọng khai.”*
(Trương Thuyết - Đạp ca từ)

*Trước lầu Hoa Ngạc thụ ân,
Trường An trăm họ muôn phần yên vui,
Rồng phun lửa rực đèn trời,
Gà vườn cánh ngự sen ngồi sắc xuân,
Đế cung dăm bữa lại vui say,
Mưa gió hờn ghen chẳng đoái hoài,
Tây vực đèn hoa giăng rợp lối,
Đông thành rộng cửa đón xuân lai.²*

² Vô Ưu Thảo dịch.

Tiếng hát vừa dứt, đèn đuốc tắt phụt, như có phép màu trên tay đám nữ nhân chợt xuất hiện một chiếc đèn lồng rực rỡ, ánh sáng chói lọi đập dìu lên xuống, ánh lửa lay động tạo thành những đồ hình lung linh biến hóa trong đại điện, ai nấy đều chăm chú theo dõi đến mê mẩn, khen hay không ngớt miệng.

Khi đèn nến trong đại điện bùng sáng trở lại, các vũ cơ đã theo lối cũ lùi ra hết khỏi điện.

Tiếng hò reo tán thưởng vang dội khắp nơi.

Vị đại thần Cao Sĩ Liềm ngồi bên cạnh Khấu Trọng vừa vỗ tay tán thưởng, quay sang Thượng Tú Phương nói: "Tú Phương tiểu thư dàn dựng vũ khúc này vô cùng tuyệt diệu, thật khiến người ta phải khâm phục."

Khấu Trọng bây giờ mới hiểu rõ tại sao Thượng Tú Phương lại có mặt tại Thượng Lâm Uyển, thì ra là để huấn luyện ca vũ kỹ chuẩn bị cho buổi biểu diễn này.

Thượng Tú Phương vội nói mấy lời khiêm nhường đáp lễ.

Lúc này cung nữ bắt đầu dâng lên bàn tiệc đủ món cao lương mỹ vị, không khí lại trở nên sôi nổi náo nhiệt.

Giờ tới phiên Lý Uyên mời rượu mọi người, cả chủ lẫn khách đều vui vẻ hứng khởi.

Lúc này Từ Tử Lăng trong lòng chợt có cảm giác, nếu không phải thanh thế của Đại Đường như mặt trời giữa trưa thì dạ yến tối nay cũng không sôi nổi náo nhiệt đến thế này. Nếu như không có sự đấu tranh liên miên giữa các bè phái trong cung đình, thử hỏi ai mà có thể chống lại Đại Đường cơ chứ.

Qua ba tuần rượu, ba trăm cấm vệ quân mặc áo giáp từ ngoài cửa chính tiến vào, bày thành trần thế, phân ra bên đánh bên đỡ, biểu diễn "Bình trận" vừa hùng dũng vừa đẹp mắt.

So với màn ca vũ uyển chuyển mỹ lệ trước đó, màn biểu diễn này không khỏi có vẻ hơi quá cứng rắn dũng mãnh, thế nhưng vẫn khiến mọi người hết sức thích thú.

"Bình vũ" vừa kết thúc, Lý Kiến Thành dẫn đầu bọn Lý Thế Dân, Lý Nguyên Cát và hoàng thân quốc thích nâng chén chúc mừng Lý Uyên, làm không khí càng thêm sôi nổi.

Sau khi mọi người đã yên lặng bớt, Lý Kiến Thành vươn mình đứng dậy, đồng dục nói: "Đại Đường ta khởi binh từ Thái Nguyên, chiến đấu liên miên, hoàn toàn dùng võ để lập quốc, lại chiêu nạp được hiền tài bốn phương. Buổi tiệc náo nhiệt tối nay, theo đúng truyền thống Đại Đường ta, không thể thiếu chuyện tử võ được. Bốn Điện hạ xin ném đá dẫn ngọc, phái

Trường Lâm Quân Đô úy Khả Đạt Chí tướng quân tiếp nhận khiêu chiến, chỉ điểm tới là dừng, bất luận thắng hay bại, hai bên đều được thưởng mười lạng hoàng kim để trợ hứng.”

Trong điện lập tức tiếng hoan hô nổi lên ầm ỹ.

Từ Tử Lăng trong lòng thầm kêu hay, không ngờ việc tử võ lại đến nhanh như vậy.

Trước ánh mắt của mọi người, Khả Đạt Chí vươn mình đứng dậy, ngang nhiên bước tới trước điện, quỳ xuống khấu đầu trước mặt Lý Uyên.

- o O o -